

Π. — Μάϊ μου χρυσομάλλη,
ήλθεσ και τάχθόνι ψάλλει
τῆς Διπλῆς Βουλῆς τὰ κάλλη
μέσα'στὰ κλαδιά.

Διατάξεις κοσινίτζεις,
ἀνορθώσεις ὀγκανίτζεις,
καὶ πηδώντας ξερονίτζεις;
γεῖά σας, βρέ παιδιά.

Χαιρετῆς συμπατριώτας
πρὸς ἀνόρθωσιν προθύμως,
χαιρετῆς και Μιστριώτας
κατ' αὐτάς διαθεσίμους
δίχως νὰ προφέρῃς λέξι.

Νέους τραγουδεῖς καιρούς,
σπέρνεις πόθους ἱερούς,
βλέπεις κοριτσιῶν χορούς,
στεφανόνεις μαλλιχαρούς...
ὦχ! μάν, παιδιά, κι' ἄς φέξη.

◆◆◆◆◆
**Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ
ὄρχησας Ἑλληνική.**

Φ. — Μπάτε, κορίτσι, σ'τὸ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγούδια,
νὰ ψάλετε και τῆς Διπλῆς ἐκεῖνα τάγγελοῦδια,
ποῦ τὸ καθένα πρόθυμον ἐνήχησε ν' αὐτίση
τὸ πρῶτο τὸ μαξιῖσι.

Σύρτε χορούς Ἑλληνικούς μ' Ἑλληνικὸν ἀέρα,
κι' ἄς συνοδεύῃ πίπικα και τοῦ Πανὸς φλογέρα.
Μαῦρα τὰ μούρα τῆς μουριῆς και πράσινα τὰ φύλλα,
κι' ἄς πᾶη τὸ παλῆμαπελο κι' ἄς γίνουν δλα νίλα.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωτομαγὴ θὰ γλυκοτραγουδήσω
καὶ ῥόδα θὰ καδῆσω.

Κι' ἐγὼ μαζὶ σας τὸν χορὸ θὰ σῶω τὸν θαυμασιό
γι' αὐτούς, ποῦ θέλουε λουρέ νὰ πέρνουε διπλάσι.

Ὅχι κορίτσι, κι' ὠγονοῦς!
σύρτε Καλαματιανούς,
σύρτε και Καραϊμαδες.

Και σὶ στόματα σωτήρων,
ποῦ μετ δείγνουε γῆν ὀνειρών,
διπλοὶ πέρτουε λουκομαδες.

Νέος Μάνεσ ραβινός,
νέος Μάνεσ, νέος Μάε...
δὸς του Καλαματιανός,
δὸς του και Καραϊμαδες.

Ὅχι κορίτσι... τραλαλά,
κι' ἄς πηδῶσωμε ψῆλα
γι' αὐτούς, ποδγουε ψιλά,
και μεγάλας μετ σκαρόνου ἀνορθώσεως δουλειῆς,
και ἀνορθώνου πρῶτα πρῶτα τῆς πεσμένης των κοιλιῆς.

Π. — Κι' ἐγὼ τὸν Σουφαράπικο, κορίτσι, θὰ χορέψω,
και σ'τὸ χορὸ θὰ ρέψω.

Πῆδα, πατρίδα, νὰ χαρῆς...
γεῖά σου, Γιουσούρ Ἀράπη...
μὴ τὴν Ἀνόρθωσι σαρῆς
γιαὶ μάρμπ' Ἀλέξη χάσι.

Χορεῦτε, κι' οἱ βουλευταὶ μὲ τὴν διπλῆ τὴν ἔνομα των
θὰ διώσουε τὰ κακὰ μας...
πρῶτα βλογοῦν τὰ γένεια των
κι' ἔπειτα τὰ δικά μας.

Ποῖς; εἶδε πρῶτον δεντρί;
ποῖς; εἶδε τὸν Ἀλεξαντρή,
τὸν νέο φωτοδότη,
νὰ βάζῃ μέλισσας κεντρί
σ'τὸν γέρο Μιστριώτη;

Μεγάλος σήμερα χορός,
κι' ὁ Κρῆς ὁ Κυβερνήτης
χορεῖσι τώρα λιγερός
πυρρίχιον τῆς Κρήτης.

◆◆◆◆◆
**Μὲ πυροχέιου μέλος
χορεύει Βενιζέλος.**

Λάε μου ψηροδότη,
ξέρεσι παῖς εἰμ' ἐγὼ;
παῦα και Μιστριώτη,
παῦα και Στρατηγῶ.

Σηκώνω τὴν πυγμὴ μου, σηκώνω τὴν γροθιά,
κι' ἔτσι στομάνω γλώσσας, στομάνω και σπαθιά.
Ἐγὼ φιλελευθέρων πυμάχος ἐξοργῆς,
δρῆς, πλάτανος, φηρός,
ἐγὼ και Μιστριώτης,
ἐγὼ και Στρατηγός.

Ἐγὼ νόμου Αἰακός και Ραδάμανθους και Μίνως...
νὰ και τοῦτος, νὰ και ἐκεῖνος.

Φρίκη, πανικός, τρομάρα... παῖσις, διαθεσιμότης...
μοναχὰ γιαὶ τοὺς πιστούς μου τῆς Διπλῆς Ἰσοδιότης.

Ὅλα τὰ παλῆ' σ'τὸ ράφι...
γύρω μου μηχανογράφοι
ψιθυρίζουε ψι ψι ψι,
και πολλὰ κουκουσουρεύουε,
μὰ τοὺς κάνω νὰ χορεύουε
μ' ἓνα ποδὶ σ'τὸ ταψί.

◆◆◆◆◆
Και καμπόσιε ποιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὴν αἴριον σ'τὸ Ζάππειον θὰ τρέξῃ κόσμος πάλι...
νέων χορῶν Ἑλληνικὸν πανήγυρις μεγάλη,
κι' ἐπιβλεψὶς τῆς ἑορτῆς κι' ὅλης τῆς φασαρίας
ἀπὸ γυνωστὰς θὰ γίνεταὶ τῶν Ἀθηνῶν κυρίας.

Φύλλον τῆς Ἀτλαντίδος ὄντως μοναδικόν,
ἐφάμιλλον ν' εἴδῃ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν,
μὲ θαυμαπτάς εἰκόνας και μὲ πλουσίαν ὀλην
τερψίθυμον, σπουδαίαν, και γλαφυρῆς ποικίλτην.

Ὁ Ἑρωμῶς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
σ'τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενήνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήγια και μ' ὄριζον' ἀνοικτό.